

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Jana Peroutky a Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **B. L.**
státní příslušník Mongolska
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2021, č. j. MV-88141-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 4. 2021, č. j. OAM-75461-24/ZM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost ze dne 11. 12. 2020 a neprodloužilo dobu platnosti jeho zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce v žádosti uvedl nepravdivé údaje.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle § 103 písm. c) ve spojení s § 42g odst. 12 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen uvádět pravdivě a úplně všechna ostatní a dřívější jména i předchozí pobyt na území České republiky. Za pravdivost a úplnost poskytnutých informací odpovídá cizinec, přičemž tuto skutečnost stvrzuje svým podpisem tiskopisu žádosti, o čemž je výslovně poučen. Žalobce však v žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty neuvedl své dřívější jméno, čehož se dopustil opakovaně (v žádosti o vydání zaměstnanecké karty ze dne 26. 9. 2018 a v žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ze dne 13. 2. 2019). Žalovaná neuvěřila argumentaci žalobce, že neuvedení jeho předchozí identity bylo jen opomenutím a nedbalostí zprostředkovatele, protože není pravděpodobné, že k nedbalostnímu pochybení dojde ve 3 případech. Žalovaná zdůraznila, že žalobce se opakovaně pokoušel zakrýt svoji předchozí identitu, pod kterou byl na území České republiky pravomocně odsouzen, což vylučuje jeho vysvětlení, že by se mohlo jednat jen o administrativní pochybení.
4. Pokud jde o přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života, žalovaná vycházela z toho, že žalobce na území České republiky již dříve pobýval. Pobývá zde i žalobcova manželka, která je žadatelkou o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž aktuálně zde pobývá na základě fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. S manželou žijí manželčiny děti. Nevlastní syn je občanem České republiky a nevlastní dcera je ve střídavé péči jejího otce a žalobcovy manželky. Obě děti navštěvují na území České republiky základní školu. Podle žalované však lze spravedlivě požadovat dočasné rozdělení rodiny, neboť žalobce ohrozil veřejný zájem. Následkem jednání žalobce je neprodloužení platnosti pobytového oprávnění, není mu zcela zakázán další pobyt na území České republiky. Je zřejmé, že faktickým následkem neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bude vycestování žalobce, to však nic nemění na tom, že žalobce může opětovně požádat o vydání pobytového oprávnění a při splnění zákonných podmínek může být jeho žádosti vyhověno. Z obecných tvrzení žalobce též neplyne, že by žalobcovo vycestování mohlo jeho rodinu uvrhnout do existenčního nedostatku. Nevlastní dcera je ve střídavé péči svého otce a lze předpokládat, že i ten ji může materiálně zabezpečit. Nevlastní syn je občanem České republiky, a proto má nárok na finanční pomoc ze systému státní sociální podpory. Nadto žalobce svoji rodinu může podporovat i ze zahraničí.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

5. Žalobce namítá, že žalovaná zohledňovala pouze skutečnosti v neprospěch žalobce a ke skutečnostem v jeho prospěch nepřihlížela. Bez dalšího dovozovala, že pokud si změnil v zemi původu jméno, učinil tak za účelem obcházení zákona. Nezákonně odmítla provést výslech žalobcovy sestry, k čemuž namítá, že nelze automaticky předpokládat její nevěrohodnost. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, že důvod změny jména není pro

posouzení žádosti relevantní. Naopak se domnívá, že tyto okolnosti jsou důležité. Žalovaná však nedala žalobci jakoukoli možnost prokázat důvody, pro které si změnil jméno, a přijala za prokázanou skutečnost, že tak učinil účelově. Tímto postupem zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Žalovaná též chybně neposuzovala okolnosti při sepisování žádosti, protože podle žalované je důležité pouze to, že v žádosti jsou uvedeny nepravdivé skutečnosti. Takový postup se jeví jako přepjatě formalistický.

6. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobcovy rodiny, protože o nezletilé děti se svojí manželkou pečuje. Je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky. Žalovaná však

přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků posuzovala přepjatě formalisticky a značně povrchně. Dočasné žalobcovo odloučení od rodiny není přiměřené. Po nezletilých dětech, o které žalobce osobně pečuje se svou manželkou, nelze požadovat, aby byly odděleny od nevlastního otce (žalobce), se kterým mají velmi silné pouto. Nelze též akceptovat závěr žalované, že je přiměřené, aby došlo ke snížení životní úrovně dětí a k případnému čerpání dávek ze systému sociální podpory, pouze z toho důvodu, že žalobce vycestuje do země původu. Argumentace žalované, podle které žalobci v budoucnosti nic nebrání, aby získal oprávnění k pobytu na základě nové žádosti, není přiléhavá, protože lze naopak předpokládat, že jeho budoucí žádosti budou správní orgány znovu zamítat. Nezletilé děti žalobcovy manželky jsou závislé na příjmu z žalobcova zaměstnání a mají k němu hluboký vztah. Obě nezletilé děti navštěvují na území České republiky základní školu, ve které jsou zvyklé a spokojené. V České republice mají veškeré zázemí. Nevlastní syn je občanem České republiky. Nezletilá dcera má na území České republiky svého biologického otce, který o ni střídavě pečuje. Z toho je zřejmé, že žalobcova rodina vycestovat nemůže. V případech dotýkajících se práv dítěte musí nejlepší zájem dítěte představovat středobod všech úvah a při rozhodování mu musí být přiznán rozhodující význam. K prokázání závislosti jeho rodiny na žalobcově výživě navrhl provést důkazní prostředky (provedení pobytové kontroly a šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí), ale to správní orgány odmítly.

7. Na území České republiky žil žalobce většinu svého života. V mládí se sice dopustil trestné činnosti, ale poučil se a vede řádný život. Když mu byl z důvodu trestné činnosti zrušen pobyt na území České republiky a byl nucen vycestovat, cítil se v Mongolsku jako cizinec. Jeho otec zemřel a matka je vyššího věku. V zemi původu nemá žádné zázemí. Nemá ani dostatečné finanční prostředky na vycestování, jelikož veškeré úspory vynaložil na cestu do České republiky a zabezpečení rodiny. Závěrem poukazuje i na hrozby spojené se šířením onemocnění Sars-CoV-2 (dále jen „covid-19“), neboť situace v Mongolsku je i nadále neutuchající. I z tohoto důvodu je mezinárodní letecká doprava mezi Českou republikou a Mongolskem omezená.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ve správním řízení byly dostatečně prokázány důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V odvolacím řízení se žalovaná zabývala všemi skutečnostmi, které žalobce namítal, a zvážila veškeré okolnosti o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Žalobce nepředkládá žádný konkrétní důkaz o tom, jaký zásadní dopad na jeho soukromý a rodinný život, resp. na nejlepší zájem nevlastních dětí, bude mít napadené rozhodnutí. Celá žalobcova argumentace se věnuje pouze přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí, aniž by jakkoliv vyvracela žalobcovo nezákonné jednání, které bagatelizuje. Podle žalované nelze

přijmout tezi, že pouze žalobcova rodinná situace (nadto nijak výjimečná, ale naopak běžná) by byla způsobila zvrátit jeho nezákonné jednání a aprobovat jeho pobyt.

9. Při jednání žalobce uvedl, že se sice v dosavadním životě a při vyplňování žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dopustil pochybení, ale už se poučil a hodlá žít řádný život. Není pravda, že by žádost o zaměstnaneckou kartu vyplnil úmyslně neúplně. Konkrétními důkazy dokládal, že jméno změnil z rodinných důvodů (např. písemným prohlášením jeho sestry), ale žalovaná důkazy hodnotila selektivně. Též porušila jeho práva, pokud bez dalšího uzavřela, že výpověď žalobcovy sestry je nevěrohodná. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože na str. 12 uvádí, že žalobce neunesl břemeno tvrzení, ale na následujících stránkách se s žalobcovými tvrzeními vypořádává. Žalobce navíc ve správním řízení břemeno tvrzení unesl, jelikož např. poukazoval na to, že nezletilé děti jeho manželky v České republice navštěvují základní školu, na žalobce mají silnou vazbu a syn žalobcovy manželky by měl ztížený přístup ke zdravotní péči v Mongolsku. K prokázání těchto skutečností žalobce navrhoval provést pobytovou kontrolu a šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, ale žalovaná tyto důkazy neprovedla. Žalovaná tudíž neúplně zjistila skutkový stav, z čehož plyne, že rovněž řádně neprovedla test proporcionality. Není správná úvaha, že pobyt žalobce v zemi původu by v případě jeho vycestování byl jenom

dočasný. Je totiž pravděpodobné, že jeho žádosti o pobytové oprávnění budou s odkazem na možnost narušení veřejného pořádku zamítány tak jako v roce 2016. Nově uvedl, že jeho nevlastní dcera a manželka získaly pobytové oprávnění (nevlastní dcera trvalý pobyt a jeho manželka přechodný pobyt, přičemž požádala o získání trvalého pobytu). Manželka je též rizikově těhotná. Je třeba přihlížet k zájmům nezletilých dětí.

III. Relevantní obsah správního spisu

10. Ze správního spisu plyne, že žalobce dne 11. 12. 2020 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. V žádosti nevyplnil údaj o dřívějších příjmeních a uvedl, že je ženatý. Ke svým dřívějším pobytům na území České republiky uvedl, že v České republice z titulu zaměstnanecké karty pobýval od 19. 12. 2018 do 18. 12. 2020. Dodal, že na území České republiky sdílí společnou domácnost se svojí manželkou a jejími nezletilými dětmi. Ve vyjádření k žádosti uvedl, že zamítnutí jeho žádosti by bylo nepřiměřené z hlediska dopadu do jeho rodinného a soukromého života, protože na území České republiky pobývá s přestávkami většinu svého života a má zde manželku, se kterou se společně stará o její nezletilé děti.
11. Ministerstvo do spisu založilo úřední záznam ze dne 10. 2. 2021 včetně příloh, z nichž plyne, že žalobce na území České republiky pobýval i v letech 1996 až 2012 a následně od roku 2018. V letech 1996 až 2012 na území České republiky pobýval pod jménem D. Ch., byl třikrát odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost (dvakrát za výtržnictví, jedenkrát za napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky) a bylo s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, které skončilo jeho nuceným vycestováním z České republiky. V roce 2016 požádal o zaměstnaneckou kartu, ale žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že by svým pobytem mohl narušit veřejný pořádek. V témže roce změnil své jméno a pod novou identitou požádal dne 26. 9. 2018 o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě v zemi původu. V této žádosti přímo uvedl, že nemá ostatní jména a dřívější příjmení a že je svobodný. Totéž žalobce uvedl i v žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele ze dne 13. 2.

2019. Podle potvrzení Velvyslanectví Mongolska v Praze ze dne 10. 1. 2020 žalobce a jeho manželka uzavřeli dne 10. 8. 2017 v Mongolsku manželství.

12. Ve vyjádření ze dne 12. 4. 2021 žalobce uvedl, že své jméno změnil z rodinných důvodů.
13. Prvoinstančním rozhodnutím ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo. V odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že žalobce v žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty záměrně neuvedl předchozí jméno a jeho pohnutkou bylo obejít zákon s cílem získat pobytové oprávnění. Ministerstvo posuzovalo i přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života a členů jeho rodiny a dospělo závěru, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah.
14. V odvolání žalobce namítal, že ministerstvo nedostatečným způsobem zjistilo skutkový stav. Obě děti na území České republiky navštěvují základní školu a mají zde zázemí. Jsou závislé na žalobcově skutečné péči a materiální pomoci. V případě neprodloužení platnosti pobytového oprávnění nezletilým dětem hrozí, že budou trpět nedostatkem. Žalobce má na území České republiky příslib zaměstnání.
15. Dne 15. 9. 2021 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.),

přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

17. V *první žalobním bodu* žalobce zpochybňoval splnění podmínek § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná měla postupovat přepjatě formalisticky a nepřihlížela k důvodům změny žalobcova jména.
18. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců první věta *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží*, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo *je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e)*, a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
19. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37*, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
20. Podle § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza *uvedl nepravdivé údaje* nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
21. Ustanovení § 54 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec v žádosti uvedl nejen *své jméno*, ale i *ostatní jména* [totéž plyne z § 103 písm. c) a § 42g odst. 12 písm. a) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

pobytu cizinců]. Zákon o pobytu cizinců současně uvádí, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu se podává na úředním tiskopisu (§ 42 zákona o pobytu cizinců), přičemž tento tiskopis (formulář) vyžaduje vyplnit mj. i *všechna dřívější příjmení* či *ostatní jména*. Závěrem formuláře je uvedeno, že svým podpisem žadatel stvrzuje *úplnost a pravdivost údajů uvedených v žádosti* (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 38/2019-40). Tato pravidla nejsou bezúčelná, ale jsou legitimní a odpovídající smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Předpokladem zákonného rozhodnutí je jednoznačná identifikace žadatele. Jen tak může správní orgán ověřit, zda žadatel splňuje zákonné podmínky pro vydání jím požadovaného rozhodnutí. Neúplné či nepravdivé uvedení údajů o identitě žadatele z povahy věci vylučuje ověření uvedených podmínek. Již v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 106/2015-48, NSS akcentoval nutnost řádné identifikace žadatele v řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že pokud cizinec v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu neuvede dřívější příjmení (pod kterým páchal trestnou činnost), dopouští se porušení zákona o pobytu cizinců. Pokud cizinec neuvede svá dřívější jména v žádosti, pro správní orgán je téměř nemožné toto pochybení zjistit. Systém kontroly vstupu a pobytu všech cizinců na území České republiky je do značné míry založen na důvěře, že zákon o pobytu cizinců bude dodržován. Je pak očekáváno, že cizinci při žádosti o pobyt poskytnou správné informace. Respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému.

22. Z konkrétních okolností tohoto případu je zřejmé, že žalobce údaje o svém dřívějším jménu, (ale i o dřívějším pobytu na území České republiky a svém manželství) vědomě uváděl nepravdivě. V žádosti ze dne 26. 9. 2018 totiž přímo v kolonce *ostatní jména* a *všechna dřívější jména* vyplnil, že žádné z nich nemá. Dále vyplnil, že je svobodný a zamlčel i údaj o tom, že na území České republiky v minulosti již pobýval. Totožným protiprávním způsobem vyplnil i další žádost ze dne 13. 2. 2019. Namítá-li tedy žalobce, že v žádosti o zaměstnaneckou kartu ze dne 11. 12. 2020 údaj o svém dřívějším jménu nevyplnil pouze z důvodu administrativního pochybení, jedná se o zjevně nevěrohodnou obranu. O opomenutí se totiž evidentně nemohlo jednat v případě prvních dvou žádostí, v nichž žalobce příslušné kolonky vyplnil (tedy aktivně něco konal) a přímo do nich uvedl, že žádná přechodí jména nemá. I z toho je namístě dovozovat, že se o neúmyslné opomenutí jednat nemohlo ani v poslední žádosti, jež je předmětem projednávaného sporu. Naopak z těchto okolností je patrné, že se žalobce opakovaně dopustil protiprávního jednání, což zvyšuje jeho závažnost. Na to, že správní orgány vycházely i z jeho dřívějších žádostí, byl žalobce upozorněn a mohl se k tomu vyjádřit. Správní orgány tedy nepostupovaly v rozporu se zákonem.
23. Nelze odhlížet ani od dalších okolností daného případu. Žalobce totiž poté, co byl z území České republiky vyhoštěn, požádal o vydání zaměstnanecké karty již v roce 2016. Tato žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že žalobce byl na území České republiky odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost a narušil by veřejný pořádek. I v případě, že by žalobce své jméno a příjmení skutečně změnil jen z rodinných důvodů, tím spíše měl tuto skutečnost ve všech svých žádostech pravdivě uvést, protože výše popsané okolnosti na první pohled svědčí o účelovosti změny žalobcova jména. Jinak řečeno, pakliže správní orgány zamítly žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty pro jeho předchozí trestnou činnost, žalobce následně změnil jméno a příjmení a v dalších žádostech o vydání zaměstnanecké karty zamlčel předchozí pobyt na území České republiky a přímo uvedl nepravdivé údaje o svém jménu, podvodným jednáním úmyslně zmařil svoji řádnou identifikaci, neboť si všech těchto skutečností musel být velmi dobře vědom. Podle NSS je pak vědomé uvádění Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

nesprávné totožnosti třeba považovat za narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť toto jednání nabourává důvěru mezi přijímacím státem a cizincem, bez které systém vstupu a pobytu cizinců na území České republiky nemůže fungovat (rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2009, č. j. 2 As 40/2009-63).

24. Nadto platí, že dojde-li k podvodnému jednání a cizinec podvodné jednání využije, jsou dány důvody pro neudělení pobytového oprávnění bez ohledu na to, zda se cizinec podvodného jednání sám dopustil (viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, č. 3893/2019 Sb. NSS), v němž NSS vycházel ze směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodin a rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 3. 2019 ve věci C-557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y.* Uplatní-li se pak tyto závěry v kontextu směrnice o právu na sloučení rodin, tím spíše se uplatní pro režim zaměstnaneckých karet. Soud se tedy ztotožňuje s žalovanou, podle níž zavinění žadatele ani nehraje roli, k čemuž příléhavě odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2018, č. j. 9 A 73/2015-45. Závěry tohoto rozsudku jsou přiměřeně aplikovatelné též na § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
25. Z toho zároveň plyne, že výslech žalobcovy sestry nemohl přinést žádné relevantní skutečnosti, neboť bez ohledu na důvody změny jména, je klíčové to, že žalobce v žádostech uvedl nepravdivý údaj, resp. tento údaj zamlčel. Je pravda, že žalovaná nemohla hodnotit výpověď žalobcovy sestry bez dalšího jako nevěrohodnou, aniž by ji sama vyslechla, ale v tomto případě i věrohodná výpověď žalobcovy sestry by, jak plyne z výše uvedeného, na správnosti závěrů žalované ničeho nezměnila, neboť důvody změny jména jsou irrelevantní. Žalovaná tak nezkrátila žalobce na jeho právech, pokud výslech jeho sestry neprovedla.
26. První žalobní bod tedy není důvodný.
27. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal, že neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty bude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života jeho rodiny, protože o nezletilé děti pečuje a jsou závislé na jeho výživě. K tomu předložil řadu fotografií (na nichž společně s dětmi tráví volný čas) a listin (např. vysvědčení nezletilých dětí a zprávy ze škol). K prokázání rodinného a soukromého života dále navrhnul provedení pobytové kontroly a šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, což žalovaná odmítla, protože v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházela z žalobcových tvrzení a jím předložených listin, podle nichž v České republice žije rodinným životem se svojí manželkou a jejími nezletilými dětmi.
28. K tomu soud konstatuje, že správní orgány v řízení nezpochybnily hloubku citů a rodinných vztahů žalobce. Napadené rozhodnutí ani není nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, jak namítá žalobce, neboť pokud žalovaná uvedla, že žalobcova tvrzení jsou nedostatečná, zjevně tím poukazovala na to, že podle nich se žalobcova rodinná situace nijak nevyvíjí běžným rodinným

poměrům (např. že nezletilé děti jeho manželky v České republice navštěvují základní školu a mají vazbu na žalobce), pročž žalobce sám na žádnou mimořádnou skutečnost nepoukazoval. Soud se tak neztotožňuje s žalobcem v tom, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav stran žalobcova rodinného života, protože bez dalšího vycházela z žalobcových tvrzení, čímž ve skutečnosti postupovala v jeho prospěch. Též soud tudíž při posuzování přiměřenosti dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života, jeho manželky a dvou nezletilých dětí vycházel z toho, co žalobce tvrdil, a žalovaná

v napadeném rozhodnutí zohledňovala (a nezpochybňovala). Z toho i plyne, že nebylo třeba provádět žalobcem navrhované důkazy, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečně.

29. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, tedy i žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 10, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, bod 21, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, bod 22, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-36, bod 27, či ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, bod 31, a na něj navazující rozsudek ze dne 15. 11. 2021, č. j. 10 Azs 398/2021-47). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Podle judikatury ESLP (viz např. rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer* proti Nizozemsku, č. 50435/99, bod 39, ze dne 18. 10. 2006, *Üner* proti Nizozemsku, č. 46410/99 body 57 až 58, nebo ze dne 9. 4. 2019, *I. M.* proti Švýcarsku, č. 23887/16) se v této souvislosti zohledňují především následující kritéria: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně NSS již ve své dřívější judikatuře, například v rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, uvedl, že „je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Neprodlení platnosti zaměstnanecké karty má pak stejné účinky jako zrušení povolení k pobytu, proto lze uvedená kritéria přiměřeně aplikovat i na tento případ. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není nutné výslovně hodnotit všechna uvedená kritéria, postačí zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31). Všechna výše uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu (např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku), neboť právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45).
30. Na druhou stranu v případě neprodlení, resp. zrušení platnosti zaměstnanecké karty [§ 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] platí, že obecný test

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

přiměřenosti provedl již zákonodárce, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti. V běžných případech a v obecné rovině lze totiž předpokládat, že veřejný zájem bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života.

31. V rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, NSS poukázal také na to, že „*povolení k dlouhodobému pobytu [kterým je i zaměstnanecká karta] je omezeno dobou, na kterou bylo vydáno, a uplynutím této doby pozbývá samozřejmě platnosti; nelze pak logicky hovořit o ochraně nějakých nabytých práv nebo oprávněných zájmů, neboť jejich trvání bylo časově podmíněno. To neznamena, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 [Úmluvy], případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“.*
32. V rozsudku ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018-45, NSS v souvislosti s neudělením pobytového oprávnění poukázal na to, že „*rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“*
33. Též v rozsudku ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46, který se týkal neprodloužení zaměstnanecké karty, NSS zdůraznil, že pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Navázal tak na rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, podle kterého je „*[v]ždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti – by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí“ (shodně rozsudek ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 213/2017-34). Obdobně v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, NSS zdůraznil, že je třeba respektovat „*i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života“.**

34. Obdobně k této otázce přistoupil NSS v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27, ve kterém řešil situaci ukončení přechodného pobytu stěžovatelky, která měla na území České republiky dítě, jenž mělo české občanství a o něhož *vylučně* pečovala. NSS shledal, že pokud by byla stěžovatelka nucena opustit Českou republiku, zatímco by dcera zůstala v České republice a nebyla by zde osoba, která by oni pečovala, došlo by k rozporu s nejlepším zájmem dítěte, pokud by naopak byla dcera fakticky nucena následovat stěžovatelku a vycestovat, došlo by k rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Ani tyto důsledky však podle NSS *nebránily zamítnutí prodloužení pobytového oprávnění, neboť se stěžovatelka dopustila obcházení zákona, s nímž zákon*

o pobytu cizinců spojuje právě rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu. Podle NSS by bylo nelogické, pokud by stěžovatelce nemohl být pro zásah do rodinného a soukromého života jejího i její dcery ukončen přechodný pobyt, získaný proto, že je matkou občana Evropské unie, který své občanství získal obcházením zákona. Připustil, že k určitému zásahu do rodinného a soukromého života dojde, zdůraznil však, že je nutné zohlednit okolnosti, za kterých k ukončení přechodného pobytu došlo.

35. Z výše uvedeného plyne, že přestože i v případech neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty je třeba posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žadatelů a členů jejich rodiny, z povahy tohoto pobytového oprávnění je zřejmé, že toto posuzování nemůže být tak intenzivní jako u jiných (vyšších) pobytových oprávněních. V první řadě je tak třeba zdůraznit, že vydání zaměstnanecké karty je dočasné a žadatel nemůže spoléhat na to, že dojde k automatickému prodloužení její platnosti, protože to je závislé i na okolnostech, jež sám nemůže ovlivnit (existence zaměstnavatele či vydání souhlasného závazného stanoviska Úřadu práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu podle § 42g odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Žalobce se tudíž v projednávané věci nemůže dovolávat legitimního očekávání, že měla být prodloužena platnost jeho zaměstnanecké karty, protože její vydání je podmíněno i těmito na jeho vůli nezávislými okolnostmi.
36. Z judikatury ESLP plyne, že je nutno se vždy pečlivě zabývat situací nezletilých dětí. Soud se tedy dále zabýval, zda přeci jenom nejsou dány mimořádné důvody pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu nepřiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života jeho nevlastních dětí. V úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů atd. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není podle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ESLP ze dne 21. června 2012, *Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku*, stížnost č. 34124/06, bod 65). Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. To ovšem neznamená, že nejlepší zájem dítěte musí vždy a za všech okolností převážet nad konkurujícím veřejným zájmem. Je však podstatné, aby příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a aby tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 455/2019-40).

37. K tomu soud nejprve uvádí, že těmito skutečnostmi se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala (viz bod 27 a 28 tohoto rozsudku). Soud při posuzování těchto dopadů vycházel z tvrzeného faktického stavu, který nebyl správními orgány zpochybněn, podle něhož žalobce o nezletilé děti své manželky pečuje a živí je. V této souvislosti však platí, že i tehdy, kdy cizinec výdělečnou činností na území České republiky zabezpečuje prostředky pro živobytí své rodiny, nelze takovou skutečností při posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života bez přistoupení dalších skutečností zohlednit, neboť cizinec si prostředky pro obživu své rodiny může zajišťovat, byť obtížněji, i v zemi svého původu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 5 Azs 350/2017-41). Ve správním řízení ani v žalobě však žalobce žádné další konkrétní skutečnosti bránící tomu, aby svoji rodinu mohl finančně podporovat i ze země svého původu netvrdil, soud a správní orgány se tedy dalšími okolnostmi nemohly zabývat. Sama skutečnost, že žalobce nezletilé děti živí tak není s ohledem na výše uvedené pro zrušení napadeného rozhodnutí dostačující.
38. Podstatné dále je, že nezletilé děti žalobcovy manželky nemohou zůstat na území České republiky bez pečující osoby, protože jejich matka je v nejzazší situaci oprávněna požádat o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z toho důvodu,

že jí ve vycestování brání překážka na její vůli nezávislá (viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49). Z tohoto důvodu nehrozí, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, ve kterém NSS zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. NSS poukázal na skutečnost, že judikatura ÚS zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. Podle citovaného nálezu patří do třetí kategorie řízení o vyhoštění osoby pečující o dítě (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 52). Rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty představuje méně intenzivní zásah než vyhoštění, proto není důvod řadit jej do první či druhé kategorie vymezené ÚS. U třetí kategorie se přitom podle ÚS „otevívá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“ (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 53). Jak navíc žalobce při jednání uvedl, matka nezletilých dětí již disponuje pobytovým oprávněním a dokonce požádala o udělení trvalého pobytu. Nad rámec toho soud uvádí, že i pokud by matka nezletilých dětí z území České republiky vycestovala, o vízum za účelem strpění pobytu pak může požádat žalobce, pakliže by prokázal skutečnost, že na území České republiky o děti výlučně pečuje. Tím by byla dána časově omezená překážka

vycestování trvající po dobu, kdy jsou nezletilé děti odkázány na výchovu a péči ze strany žalobce.

39. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalované, že vazba žalobce a členů jeho rodiny, neznemožňuje žalobcovo vycestování do země původu. Soud je totiž přesvědčen, že ochrana veřejného zájmu na tom, aby zaměstnanecká karta nebyla vydávána (prodlužována) osobám, jež se jejího vydání pokoušejí dosáhnout podvodným jednáním, je důležitější, než dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobcovy rodiny. Žalobcovo podvodné jednání je třeba považovat za natolik závažné narušení veřejného zájmu (a tím tedy i veřejného pořádku), že i zásah napadeného rozhodnutí do rodinného života nezletilých dětí nemůže zájem na jeho ochraně převážet. Žalobce se svého jednání dopustil poprvé v roce 2018 a dále jej dvakrát zopakoval až do chvíle, kdy jeho skutečnou identitu odhalily správní orgány. Není nepřiměřené, aby žalobce z území České republiky vycestoval a jeho manželka se svými dětmi zůstala v České republice. Nová skutečnost, podle níž žalobcova manželka a její nezletilá dcera získaly na území České republiky pobytové oprávnění, pak podle soudu naopak podporuje závěr žalované, že žalobcova rodina může zůstat na území České republiky, zatímco žalobce může dočasně vycestovat do země původu. Všichni členové jeho rodiny totiž budou mít stabilní pobytový titul a nemusí se obávat rizik plynoucích z toho, že by s žalobcem museli území České republiky opustit (např. to, že nezletilý syn žalobcovy manželky v Mongolsku může mít potíž získat zdravotní pojištění).
40. Je pravdou, že není jisté, zda žalobce v budoucnu obdrží zaměstnaneckou kartu, protože ta mu byla zamítnuta k předchozí žádosti pro jeho trestní minulost. V řízení o další žádosti se však správní orgány budou muset vypořádat i s tím, zda k jeho trestné činnosti lze i nadále přihlížet, protože od jejího spáchání uplynula delší doba, z čehož je zřejmé, že obava z narušení veřejného pořádku se podstatně snížila. To však může být předmětem až případného dalšího řízení. Stejně tak soud nyní nemůže podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet k tomu, že žalobcova manželka je rizikově těhotná, protože tato skutečnost nastala až po vydání napadeného rozhodnutí. I tuto skutečnosti pak může cizinec uplatnit v nové žádosti o povolení k pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016-29). Nadto je třeba dodat, že tuto novou skutečnost žalobce ničím neprokázal.
41. Pokud tedy žalovaná dospěla k závěru, že žalobce může rodinu navštívit na základě krátkodobého víza či s ní může komunikovat prostřednictvím telekomunikačních technologií na dálku, nejeví se tato úvaha jako neracionální. Tím totiž skutečně rodina může i dále uplatňovat rodinný život, třebaže se tak nepochybně bude dít obtížněji.
42. Na tom nic nemění konkrétní skutkové závěry NSS zaujaté v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, protože v něm byla cizinci v rámci rozhodnutí o vyhoštění stanovena i doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Navíc bylo prokázáno, že manželka cizince v důsledku špatného psychického stavu potratila, čímž se zhoršil její celkový zdravotní stav a byla závislá na svém manželovi.
43. Taktéž rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, vycházel z jiných skutkových okolností, protože cizinec žádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, tj. o pobytové oprávnění, jež má bezprostřední souvislost s rodinným příslušníkem cizince. V rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-

28, pak správní orgány cizinci zrušily povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jednalo se tedy o vyšší pobytové oprávnění přímo vázané na rodinnou příslušnost k občanu Evropské unie. Navíc cizinec na území České republiky dlouhodobě legálně pobýval a jeho dcera z důvodu odloučení od cizince prožívala prokázané útrapy.

- 44. Sám o sobě nemůže obstát ani argument pandemií covid-19, kterou lze sice obecně považovat za *vis major*, ale zároveň ji nelze považovat za automatický a trvalý důvod neumožňující zamítnout žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Rizika spojená s pandemií covid-19 nepředstavují překážku bránící žalobci k vycestování, protože ani z kopií webových stránek Skyscanner automaticky neplyne, že nelze z území České republiky bez dalšího vycestovat. To ostatně ani nemůže být jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
- 45. Soud tudíž shrnuje, že veřejný zájem na zachování veřejného pořádku v tomto případě svým významem převyšuje dopad zásahu, který bude mít napadené rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobcovy rodiny.
- 46. Ani druhý žalobní bod proto není důvodný.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 47. Soud uzavírá, že oba žalobní body jsou nedůvodné a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 48. Soud neprováděl žalobcem navržené důkazy (např. potvrzení o studiu nezletilých dětí, osvědčení o státním občanství, rodné listy nezletilých dětí), protože jimi prokazované skutečnosti vyplývají již z listin, jež jsou součástí správního spisu, a soud i správní orgány z nich při svých úvahách vycházely.
- 49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí žádné nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu